

фактично проти, особливо Китай, який підтримував Північну Корею. Однак зараз стосунки великих країн змінилися, тому думка корейського народу теж змінюється. Тому зараз як раз хороший, вигідний для Китаю момент, щоб відмовитися від Північної Кореї і підтримати об'єднання Кореї під егідою Південної Кореї. Уже минуло більше 70 років після розколу і більше 60 років після закінчення перемир'я, тому далі вже нікуди відкладувати возз'єднання і далі вже не можна залишати в такому положенні народ Північної Кореї, який став заручником ситуації. Об'єднання для корейців – це не тільки підвищення національного духу, це і мир на Східно-Східній Азії, і більше того мир і процвітання всього Земного шара. В епоху Азійсько-Тихоокеанської ери об'єднання необхідно будувати мирний, демократичний, процвітаючий і зразковий державний механізм. Багато хто вважає, що вистачить вже мріяти, а для того щоб мрія стала дійсністю, необхідно національне возз'єднання зробити першочерговою задачею і цілеспрямовано йти до об'єднання. Особливо треба запропонувати ретельно розроблений план об'єднання Північної Кореї і створити взаємний стабільний інституціональний механізм просування процесу об'єднання. Звичайно ж, необхідно підтримка і співпраця оточуючих великих країн.

Крім того, необхідно переконати песимістів, які бояться наслідків об'єднання і витрат. Треба їх переконати, що витрати, пов'язані з розділенням, набагато вище і ці витрати, в кінці кінців, свого роду, інвестиції.

Замість всього, уряд Південної Кореї повинен не тільки співпрацювати з оточуючими великими державами, але і з усім світом, в тому числі і ООН, розробити стратегії об'єднання і отримати підтримку і співпрацю. Необхідно також переконати оточуючі великі держави, щоб вони підтримали об'єднання, аргументуючи це, що Кореєцький півострів стане суверенним, нейтральним, процвітаючим і мирним.

Необхідно зробити так, щоб весь народ, в тому числі і народ Північної Кореї, виступив за рух до об'єднання Кореї. Тут доречно згадати об'єднання Німеччини. Об'єднання Німеччини відбулося швидко не тільки тому, що була вибрана правильна східна стратегія ФРН, але і підтримка оточуючих великих держав, ну і звичайно повстання німців ГДР. І багато хто вважає, що цей фактор грав не менш важливу роль.

Ну і звичайно, режим Північної Кореї не можна йти до кінця до поразки, а згідно з волею народу, прийняти участь в об'єднанні нації. Так, Північно-Корейська ракетно-ядерна проблема, з однієї сторони несе загрозу війни, але з іншої сторони, це і прекрасний шанс до національного возз'єднання. Як відомо, криза може стати шансом, як і шанс може перетворитися в кризу. Багато дослідники вважають, що зараз це найкращий момент представити шансом, то розкол може увіковічитися і стати національним бідством, тому не можна пропускати цей історичний шанс. Корейцям необхідно прикласти всі народні зусилля для досягнення довгожданого результату.

Список использованных источников

1. Tongwiwon, Janggiwo, Hanbandoe Tongil kwa Junguk. – Seoul, 2013.
2. Thonil Shide, Vol.97. – Seoul, 2014.

Kan Den Sick, Candidate of Political Sciences, Associate Professor of Oriental Studies Department of Kiev National Linguistic University (Ukraine, Kyiv), kme112000@yahoo.com

New China's foreign policy course

This article focuses on a new balanced foreign policy of China after Xi Jinping coming to power. It describes in details the subtle changes that have occurred in China's foreign policy. First of all, strategy changes regarding the great powers and developing countries of Asia, Africa and South America. Particular attention is paid to the BRICS countries and the strategy of «Western vector». One of the main issues that are discussed in this article is a changing of China's attitude towards North Korea and the appearance of a real chance of the Korean Peninsula unification.

Keywords: China, Korean peninsula, the problem of unification, North Korea, South Korea, the strategic course, the NEA, security, «Western vector» strategy, foreign policy changes, BRICS countries.

Кан Ден Сік, кандидат політичних наук, доцент кафедри Східної філології, Київський національний лінгвістичний університет (Україна, Київ), kme112000@yahoo.com

Новий зовнішньополітичний курс Китаю

Розглянуто новий збалансований зовнішньополітичний курс Китаю після приходу до влади Сі Цзіньпіна. Детально описуються суттєві зміни, які відбулися у зовнішньополітичній стратегії Китаю. Перш за все, щодо великих держав і країн, що розвиваються, в Азії, Африці та Південній Америці. Особлива увага приділяється країнам БРІКС і стратегії «Західний вектор». Одним із головних питань, які розглядаються в даній статті, є зміна ставлення Китаю до Північної Кореї та поява реального шансу на об'єднання Кореєцького півострова.

Ключові слова: Китай, Кореєцький півострів, проблема об'єднання, КНДР, Південна Корея, стратегічний курс, Північно-східна Азія, безпека, стратегія «західний вектор», зміна зовнішньополітичного курсу, країни БРІКС.

* * *

УДК 327.58(438:474.5)

Мандзюк О. Р.,
аспірантка кафедри міжнародних відносин
та дипломатичної служби факультету міжнародних
відносин, Львівський національний університет
ім. Івана Франка (Україна, Львів),
olenka.besh@gmail.com

ЕТНОНАЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ ФОРМУВАННЯ ДВОСТОРОННІХ ВІДНОСИН ПОЛЬЩІ ТА ЛИТВИ

Досліджуються причини виникнення польсько-литовського конфлікту через становище польської національної меншини і навпаки. Автор характеризує, що відносини Польщі та Литви часто нагадують ситуацію наприкінці їх кризисів призму історичного минулого, що і сьогодні має відображення у вигляді існування стереотипів і упереджень. У статті акцентується увага на ставленні поляків та литовців один до одного, а також розглядаються дії обох держав по відношенню один до одного, що зумовили наростання напруженості у двосторонніх відносинах. Також зроблено висновок, що спільні інтереси та наявність на сучасному етапі спільних загроз сприяють зближенню обох держав задля досягнення першочергових цілей. Висвітлено думку, що співпраця в рамках Європейського Союзу та НАТО лише сприятиме згладженню непорозумінь та активізує діалог на цікавому приміренні.

Ключові слова: Польща, Литва, націоналізм, конфлікт, зовнішня політика, двосторонні відносини.

Історія взаємин Польщі та Литви налічує періоди мирного сусідства, гострих конфліктів, територіальних поглинань і набуття нової державності. У пострадянський період стало зрозуміло, що радикальні державні трансформації в Польщі та в Литві вплинули на характер двосторонніх взаємин, особливо гостро це спостерігалось щодо питання прав національних меншин. Вже протягом декількох останніх років претензії обох країн почали нівелюватися, однак цілком проблема все ще не вирішена.

Аналіз літератури з цього питання показав, що його вивченню в вітчизняній науковій літературі не приділяється достатньої уваги, хоча актуалізація цієї проблеми заслуговує на особливу увагу дослідників. Так як питання польсько-литовських відносин є ще недостатньо вивченим в роботах сучасних українських науковців, основну джерельну базу із зазначеної проблематики

складають праці польських, литовських, а також російських вчених. З них слід відзначити доробки таких польських авторів як А. Бобріка, К. Лесневської, П. Цеплака та А. Шабасюка, в яких ґрунтовно досліджуються витоки та основні етапи польсько–литовських відносин та дано ціннішу оцінку сучасним проблемам. Значної уваги заслуговує думка колишнього посла Польщі в Литві Яна Відацького, зокрема його ставлення до даної проблеми. Окрім того, важко переоцінити значення для проведення даного дослідження матеріалів монографій російських істориків В. Валового та М. Вакара. Як джерела були використані офіційні документи Польщі та Литви, а саме Декларація про дружбу та добросусідські відносини 1992 року і Договір про добросусідство, дружбу та добросусідські відносини 1994 року.

Мета дослідження – аналіз причин виникнення польсько–литовського непорозуміння на етнонаціональному ґрунті, а також висвітлення сучасного стану двосторонніх взаємин.

В Європі однозначно прийнято, що Польща – історично мононаціональна держава. Такою же прагнула стати і Литва. Зокрема в 1989 році, в період побудови суверенної держави, Вільнюс прийняв так званий «нульовий» варіант отримання громадянства, коли кожен житель Литви, незалежно від національності, міг безпроблемно обміняти радянський паспорт на литовський та стати литовським громадянином. Таким чином в перехідний період становлення державності Литві вдалося уникнути зайвого політичного напруження в міжнаціональних відносинах. Однак в результаті багатовікових історичних колізій в Литві утворилися потужні національні діаспори, які склали в 1989 році до 15% населення, серед яких чи не найбільшою була саме польська діаспора. Зважаючи на доволі довге спільне минуле, на території сучасної Литви сформувалися райони компактного проживання поляків. Так, наприклад, на території Віленського краю, який до війни входив до складу Польщі, а згодом був переданий Литві, досі компактно проживають переважно поляки, навіть незважаючи на їх примусове переселення з 1944 по 1959 рік назад у Польщу.

У 90-х рр. минулого століття литовські поляки вперше після Другої світової війни виступили за свої права як національної спільноти. Перш за все вони спробували домогтися автономії в районах свого компактного проживання. На II-му з'їзді депутатів рад самоуправління Віленщини, 6 жовтня 1990 року, було прийнято рішення про виокремлення Польського національно–територіального краю в складі Литви. Для цього уряду було дано доручення до 31 травня 1991 року подати Верховній раді проект майбутнього адміністративно–територіального устрою, який би враховував функціонування згаданої вище територіальної одиниці. Цілком очевидно, що ця ініціатива викликала протест литовців, які вбачали в автономії небезпеку прояву сепаратизму та подальше бажання так званого Віленського краю відокремитися від Литви. З'їзд представників Східної Литви і Генеральної прокуратури республіки звинуватив активістів в незаконності автономізації [5, с. 161, 162]. Відносини литовської влади до польської національної меншини покращилися після того, як польські політичні і громадські структури підтримали прагнення Литви до незалежності. 26 серпня 1991 року уряд Республіки Польща визнав незалежність Литви. У відповідь, Верховна рада Литовської РСР прийняла поправки до закону «Про національні меншини», які були схвально сприйняті

польською громадськістю. Так з'явилася можливість вживання рідної мови в державних установах нарівні з литовською там, де компактно проживають національні меншини. Також польською стороною було визнано право нацменшин на використання двомовних написів, право на освіту рідною мовою, а також право засновувати навчальні заклади. Однак, як виявилось, чим більше зміцнювалися позиції незалежної Литви, тим слабшим ставав діалог з литовськими поляками: буквально через 8 днів з дня проголошення незалежності Литвою, керівництво республіки розпочало репресії по відношенню до всієї польської громадськості Литви.

Особливо гостро постала проблема повернення землі [7]. Протягом перших двох років незалежності Литви проблемою повернення націоналізованої в 1940 році землі займалися органи самоврядування, однак на території Віленського краю вони фактично не функціонували. Союз поляків Литви, польська фракція у Верховній Раді Литви неодноразово звертали увагу на очевидне нехтування законів і відповідних юридичних процедур Верховною Радою Литви. Через це поляки не могли навіть подати заяву про повернення своєї землі, так як установи Литви не визнавали документи, що засвідчують права власності, адже вони раніше видавалися Польщею. Минуло багато часу перш ніж архівні установи почали видавати претендентам виписки з документів, що підтверджують права власності. Однак, це не спростило ситуації: литовська влада прийняла закон, що дозволяв «переносити» власність [6]. Хоч формально «перенесення» землі дозволялося тільки на вільні території, на які ніхто не претендував, а право на реституцію націоналізованої власності належало першочергово місцевим жителям, однак на практиці порядок не дотримувалася. Як результат, законні претенденти на повернення землі втратили кілька десятків тисяч гектарів в околицях Вільнюса. Загострення ситуації навколо земельних наділів відбулося зовсім недавно – в листопаді 2011 Сейм Литви ухвалив поправки до закону про повернення землі. Редакція закону передбачає можливість вибору грошового способу компенсації за зайняту землю, яка була в межах міста на 1 червня 1995 року, якщо немає можливості повернути в натурі. Проблема полягає в тому, що насправді розмір цієї компенсації є дуже низьким (навіть близько не дотягує до 1 відсотка реальної вартості націоналізованої землі), а термін виплати невизначений в терміні.

У 1994–1997 роках між Польщею та Литвою було укладено ряд двосторонніх договорів, створено Консультаційну раду при президентах Польщі та Литви, а також Раду з міжнародного співробітництва. В результаті, польсько–литовські відносини набули форми стратегічного партнерства. 26 квітня 1994 року президенти Лех Валенса і Альгірдас Бразаускас підписали у Вільнюсі «Договір між Україною, Республікою Польща і Литовською Республікою про добросусідство, дружбу і добросусідське співробітництво» [1, с. 100–101]. Підписання Договору сприяло залученню Литви до регіонального співробітництва в Європі, в тому числі в Центральній Європі. У тексті договору також вказувалося, що особи, які належать до польської меншини, мають право вживати свої імена і прізвища в звучанні мови відповідної національної меншини [3, с. 110]. Окрім того, Польща всіляко намагалася сприяти членству Литви в євроатлантичних структурах, а польсько–литовське співробітництво було одним із

ключових пріоритетів зовнішньої політики Вільнюса. Зі свого боку, Александр Квасневський в перший термін свого президентства також приділяв велику увагу Литві і, зокрема, здійснив свій перший закордонний візит в березні 1996 року саме в Вільнюс. Результатом взаємного візиту президента Литви Альгірдаса Бразаускаса стало підписання спільної декларації про зміцнення відносин і співробітництво з метою вступу в НАТО і ЄС. Тверде бажання Польщі і Литви вступити в НАТО і схожість уявлень про характер спільних загроз створювали максимально сприятливі умови для розвитку відносин, зокрема в оборонній сфері. У квітні 1997 року Польща взяла участь у створенні Групи сприяння балтійської безпеки (BALTSEA) під егідою НАТО, націленої на забезпечення обороноздатності всіх трьох прибалтійських держав. У тому ж році був створений спільний польсько-литовський миротворчий батальйон, який згодом став частиною сил швидкого реагування ЄС. Завдяки підписаним міждержавним угодами та створеним двостороннім органам, відносини цих двох країн до кінця 1990-х років вийшли на рівень стратегічного партнерства. У 2000 році Литва ратифікувала Рамкову конвенцію про захист національних меншин, яка повинна була гарантувати польському населенню республіки широке коло прав як національної меншості [4].

У 2002 році Литву поряд з Латвією, Естонією, Болгарією, Румунією, Словаччиною та Словенією запросили почати офіційні переговори про вступ в НАТО. Хоча відповідні переговори альянсу з Литвою почалися помітно пізніше, аніж з Польщею, обидві країни були прийняті одночасно в рамках масштабного розширення 2004 року, тим самим досягнувши мети, якій була присвячена значна частина їх двостороннього співробітництва. Це дало польським дослідникам можливість стверджувати, що стратегічне партнерство Польщі та Литви вийшло на новий етап, на якому дві країни стали реалізовувати спільні цілі в рамках східної політики Євросоюзу. Протягом цього періоду відносини між двома країнами стали особливо тісними, що обумовлено практично повним збігом державних інтересів обох країн у зовнішній політиці. І Польща, і Литва на якийсь час облишили свої національні розбіжності. Зокрема, в листопаді 2006 року Конституційний суд Литви ухвалив рішення, згідно з яким польські прізвища в литовських паспортах можуть бути написані в оригінальній формі лише на останніх сторінках. При цьому Вільнюс посилався на досвід сусідньої Латвії, а згодом і на винесений судовими інстанціями ЄС вердикт про те, що литовська практика написання прізвищ в паспортах не порушує правил ЄС.

Однак, проблема знову почала наростати в квітні 2010 року під час чергового візиту президента Республіки Польща Л. Качинського до Вільнюса, коли в той же день литовський сейм відхилив проект закону, який надав би полякам право писати прізвища на рідній мові. «Я хочу висловити своє здивування, що литовський сейм відхилив закон, який дозволяв би написання польських прізвищ відповідно до звучання і правил нашої мови», – сказав тоді Л. Качинський, за два дні до своєї загибелі в авіакатастрофі під Смоленськом.

Ще більш гостру реакцію Варшави викликали прийняті 17 березня 2012 сеймом Литви поправки до закону про освіту, які значно погіршили ситуацію польських шкіл в Литві. Згідно з документом, в школах національних меншин Литви, в тому числі і польських, уроки з історії та географії Литви, а також

уроки з пізнання навколишнього світу, в частинах, що стосуються Литви, повинні викладатися виключно на литовській мові. Передбачалося і введення єдиного випускного іспиту з литовської мови в литовських школах і школах національних меншин. Треба відзначити, що сейм Литви, приймаючи цей закон, повністю проігнорував позицію польської національної меншини, виражену в акції збору підписів проти нових поправок, хоча було зібрано 60 тисяч підписів. Незважаючи на те, що двома країнами була створена спільна комісія з питань освіти, компромісу в цьому питанні досягти не вдалося. Заходи Литви в сфері освіти, починаючи з 1990 року, часто ігнорують раніше погоджені положення Рамкової конвенції про захист прав національних меншин (стаття 22) і Трактату між Литвою і Польщею [11]. Так, у Вільнюському краї школи національних меншин підпорядковані, як це і повинно бути, органам самоврядування, натомість литовські школи – переважно державні школи, не підлеглі органам самоврядування, а фінансуються з бюджету Литви. Різне підпорядкування шкіл відображається на рівні фінансування, що в результаті призводить до закриття частини польських шкіл.

Але найголовнішим наслідком цих, на перший погляд, другорядних конфліктів стало те, що відносини між двома країнами втратили ту атмосферу довіри, яка відрізняла їх раніше, особливо в період спільного прагнення в ЄС і НАТО. У Литві стала переважати думка, що Польща вважає її другорядним партнером і поводитись по відношенню до неї зверхньо як великий сусід [9]. Зокрема, литовську сторону не влаштувала недостатньо жорстка, на її думку, позиція Варшави щодо припинення поставок нафти по трубопроводу «Дружба». У свою чергу, поляки звинувачують литовців в недостатній вдячності за те, що Польща активно підтримувала вступ Литви в НАТО [10, с. 60]. Вільнюс перестали влаштовувати і спроби Варшави взяти на себе лідерську роль у регіоні Балтійського моря, через що президент Литви Даля Грібаускайте навіть скасувала свою участь в саміті прибалтійських держав, організованому Б. Коморовським у Варшаві в квітні 2012 року. І це незважаючи на те, що однією з його цілей було виробити спільну позицію цих країн щодо майбутнього саміту НАТО в Чикаго.

Оскільки конфлікт між Литвою і Польщею несе загрозу багатьом життєво важливим для Євросоюзу сфер, таких як енергетична, транспортна і навіть оборонна (наприклад, в разі військової загрози з боку Росії), були спроби його врегулювання за допомогою міжнародних посередників. Зокрема, ця функція була покладена на комісара ОБСЄ у справах нацменшин Кнута Вольбека, який детально ознайомившись з положенням поляків у Литві, зустрівся з офіційними особами обох країн та висловив свої рекомендації по врегулюванню. Втім, всі зовнішні зусилля не принесли помітного результату: поляки все менше довіряють ініціативам литовської влади через те, що вони вже неодноразово блокувалися парламентом, в той час як Литва все більше насторожено реагує на різкі заяви свого великого сусіда.

Проблема польської меншини, що залишається в центрі розбіжностей між цими двома частинами вже єдиної Європи, ще раз показує, що питання національної ідентичності та загальної історії продовжують грати велику роль у відносинах країн Центрально-Східної Європи. Варшава продовжує наполягати на тому, що вона всього лише вимагає таких же прав для литовських поляків, як для литовців в Польщі, в той час Вільнюс

розглядає тісні зв'язки польської меншини з польською владою як втручання у свої внутрішні справи і загрозу суверенітету [8]. Цікавим залишається і той факт, що в самій Польщі далеко не всі вважають за необхідне відстоювати інтереси своїх литовських співвітчизників – деякі пропонують поступитися своїми інтересами в ім'я «історичного братерства» і задля створення більш ефективного фронту боротьби з Росією. Так, на думку, колишнього посла Польщі в Литві Яна Відацького, Литва боїться повторної колонізації значних ділянок своєї території, боїться домінування польської культури. Він додає, що якби Польща і Литва зуміли говорити одним голосом, наприклад, в питаннях східної політики ЄС, цей голос мав би більше шансів бути почутим [2].

Висновки. За останні двадцять років між Польщею та Литвою відбулося суттєве зближення, однак подолати розбіжності є непросто, адже їх витoki лежать в історії: в кінцевому рахунку, для поляків об'єднання Польщі та Литви в рамках Речі Посполитої було великою історичною подією, в той час як для литовців – початком політичного, мовного і культурного підкорення. Втім, поступово вдається відокремити історію від політики. Членство обох країн в НАТО та в Євросоюзі стає міцною платформою для спільних дій, що лише покращують атмосферу двосторонніх відносин. Узгоджені дії Польщі та Литви можуть ефективно впливати на політику всього ЄС, особливо на його східну політику. Тому, на мою думку, питання польської меншини в Литві в найближчому майбутньому поступово вирішиться, адже загрозливі дії з боку Російської Федерації вже змусили держави консолідувати свої зусилля та поглибити співробітництво у всіх сферах. Польща повинна чітко заявити, що не підтримуватиме ті вимоги лідерів польської меншини, які виходять за рамки європейських стандартів, натомість Литва повинна лояльніше відноситися до окремих пропозицій польської нацменшини. Усвідомлення того, що разом ці держави здатні досягти набагато більше, аніж конфронтуючи, сприятиме порозумінню та відходженню на другий план проблемних питань.

Список використаних джерел

1. Вакар М. Современный литовско-польский политический конфликт / М. Вакар // Исследования Балтийского региона. Вестник Социально-гуманитарного парка БФУ им. И. Канта. – Калининград: Изд-во БФУ им. И. Канта, 2011. – №2 (8). – С.100–101.
2. Польское высокомерие и литовские фобии / Ян Видацкий // Библиотека польской литературы [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://novpol.org/ru/H1JvUOzwsW/POLSKOE-VYSOKOMERIE-I-LITOVSKIE-FOBII>
3. Проблемные моменты и вектор развития литовско-польских отношений / В. Воловой // Исследования Балтийского региона. Вестник Социально-гуманитарного парка БФУ им. И. Канта. – Калининград: Изд-во БФУ им. И. Канта, 2011. – №2 (8). – С.110.
4. Рамочная конвенция о защите национальных меньшинств (Страсбург, 1 февраля 1995 года) // Council of Europe [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://conventions.coe.int/Treaty/rus/Treaties/Html/157.htm>
5. Bobryk A. Odrodzenie narodowe Polaków w Republice Litewskiej 1987–1997 / Adam Bobryk. – Toruń: Duet, 2006. – S.161, 162.
6. Cieplak P. Polsko-litewskie stosunki Europe [Elektronnyj resurs]. – Режим доступа: http://www.ambasada.lt/Default.asp?DL=P&TopicID=294pl/archiwum/wiadomosci_agencyjne/pap/artukul/litwa:kaczynski;zdziviony;odrzuceniem;ustawy;o;nazwiska ch,117,0,607349.html
7. Kalendarium stosunków Polsko-Litewskich // Informator Litewski. – Warszawa: Ośrodek Studiów Wschodnich, kwiecień 1994. – С.39–54
8. Lesniewska K. The Socio-political situation of Poles in Vilnius after the accession of Lithuania to the EU // The Eastern Dimension of the United Europe. Political and economic aspects of the Eastern politics of the European Union. Silesian Institute in Opole. Lodz – Opole, 2013.P.46. Europe [Elektronnyj resurs]. – Режим доступа:

http://dSPACE.uni.lodz.pl:8080/xmlui/bitstream/handle/11089/3829/Lesniewska_R%26R%202013%20v.11_2.pdf?sequence=1

9. Poland and Lithuania: Bad blood // Economist. 10.03.2012. Europe [Elektronnyj resurs]. – Режим доступа: <http://www.economist.com/node/21549987>

10. Szabaciuk A. Trudne Sasiedztwo. Wspolczesne relacje polsko-litewskie I perspektywa ich dalszego rozwoju // Co po ULB? Polityka wschodnia Polski wobec sasiadow w nowych uwarunkowaniach. Red. Gil A. Rocznik Instytutu Europy Srodkowo-Wschodniej Rok 10 (2012) Zeszyt 1. – Lublin, 2012. – S.60.

11. Traktat między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy Europe [Elektronnyj resurs]. – Режим доступа: <http://www.polandembassy.lt/up/stosunki1.doc>

References

1. Vakar M. Sovremennyy litovsko-pol'skij politicheskij konflikt / M. Vakar // Issledovaniya Baltijskogo regiona. Vestnik Social'no-gumanitarnogo parka BFU im. I. Kanta. – Kaliningrad: Izd-vo BFU im. I. Kanta, 2011. – №2 (8). – S.100–101.
2. Pol'skoe vysokomerie i litovskie fobii / Jan Vidackij // Biblioteka pol'skoy literatury [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://novpol.org/ru/H1JvUOzwsW/POLSKOE-VYSOKOMERIE-I-LITOVSKIE-FOBII>
3. Problemnnye momenty i vektor razvitija litovsko-pol'skih otnoshenij / V. Volovoj // Issledovaniya Baltijskogo regiona. Vestnik Social'no-gumanitarnogo parka BFU im. I. Kanta. – Kaliningrad: Izd-vo BFU im. I. Kanta, 2011. – №2 (8). – S.110.
4. Ramochnaja konvencija o zashhite nacional'nyh men'shinstv (Strasburg, 1 fevralja 1995 goda) // Council of Europe [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://conventions.coe.int/Treaty/rus/Treaties/Html/157.htm>
5. Bobryk A. Odrodzenie narodowe Polaków w Republice Litewskiej 1987–1997 / Adam Bobryk. – Toruń: Duet, 2006. – S.161, 162.
6. Cieplak P. Polsko-litewskie stosunki Europe [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: http://www.ambasada.lt/Default.asp?DL=P&TopicID=294pl/archiwum/wiadomosci_agencyjne/pap/artukul/litwa:kaczynski;zdziviony;odrzuceniem;ustawy;o;nazwiska ch,117,0,607349.html
7. Kalendarium stosunków Polsko-Litewskich // Informator Litewski. – Warszawa: Ośrodek Studiów Wschodnich, kwiecień 1994. – S.39–54
8. Lesniewska K. The Socio-political situation of Poles in Vilnius after the accession of Lithuania to the EU // The Eastern Dimension of the United Europe. Political and economic aspects of the Eastern politics of the European Union. Silesian Institute in Opole. Lodz – Opole, 2013.P.46. Europe [Elektronnyj resurs]. – Режим доступа: http://dSPACE.uni.lodz.pl:8080/xmlui/bitstream/handle/11089/3829/Lesniewska_R%26R%202013%20v.11_2.pdf?sequence=1
9. Poland and Lithuania: Bad blood // Economist. 10.03.2012. Europe [Elektronnyj resurs]. – Режим доступа: <http://www.economist.com/node/21549987>
10. Szabaciuk A. Trudne Sasiedztwo. Wspolczesne relacje polsko-litewskie I perspektywa ich dalszego rozwoju // Co po ULB? Polityka wschodnia Polski wobec sasiadow w nowych uwarunkowaniach. Red. Gil A. Rocznik Instytutu Europy Srodkowo-Wschodniej Rok 10 (2012) Zeszyt 1. – Lublin, 2012. – S.60.
11. Traktat między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy Europe [Elektronnyj resurs]. – Режим доступа: <http://www.polandembassy.lt/up/stosunki1.doc>

Mandyuk O. R., PhD student of the Faculty of International Relations, Ivan Franko national university of Lviv (Ukraine, Lviv), olenka.besh@gmail.com

Ethnonational aspect of forming bilateral relations of Poland and Lithuania

The article investigates the causes of the Polish-Lithuanian conflict over the situation of the Polish minority and vice versa. Author describes that the relationship of Poland and Lithuania are often complicated because of their perception through the prism of the past and that even today this is reflected in the form of stereotypes existence and prejudices. The article focuses on the attitudes of Poles and Lithuanians to each other and also there are considered the actions of both countries to each other, which led to increased tension in bilateral relations. Also concluded that common interests and common threats at the current stage promote the convergence of both countries to achieve priority goals. The article deals with the idea that cooperation within the European Union and NATO will only contribute smoothing tensions and intensify dialogue in the entire reconciliation.

Keywords: Poland, Lithuania, national minorities, conflict, foreign policy, bilateral relations.

* * *